

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΟΡΜΑΝ

Ο ΑΔΟΛΦΟΣ

ΕΚΕΙΝΟ τὸ βράδυ, ἓνα θλιβερό βράδυ τοῦ Γενάρη, κατὰ τὴν διάρκειά τῆς πολιορκίας τοῦ Παρισιοῦ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς, ὁ κ. Ρεμπουλέ, φεύγοντας ἀπὸ τὸ δημαρχεῖο, ὅπου προέδρευε στὴν ἐπιτροπὴ διανομῆς τροφίμων στοὺς πολιορκουμένους, ἦταν βαθεῖα συγκινημένος.

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι του, ἀνέβηκε βιαστικά τὶς σκάλες, ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ διαμερισμάτου του καὶ μπαίνοντας μέσα φώναξε στὴ γυναίκα του μὲ ὕφος τραγικό:

— Βιργινία!... Πρέπει νὰ σκοτώσουμε τὸν Ἀδόλφο!

Ἡ κ. Ρεμπουλέ ἔπλεκε κάτω ἀπ' τὸ φῶς τῆς λάμπας μιά φανέλλα γιὰ τοὺς στρατιώτες. Ἦταν μιά γυναίκα καμμιὰ σαρανταριά χρονῶν, παχειά, ξανθὴ καὶ κόκκινη.

Ἀγούγοντας τὰ λόγια τοῦ συζύγου της, ἔγινε κατάχλωμη, ἄρχισε νὰ τρέμη καὶ τραύλισε μὲ σβυσμένη φωνή:

— Τὸν Ἀδόλφο!... ὦ! Θεέ μου...

— Ναί!... Πρέπει νὰ σκοτώσουμε τὸν Ἀδόλφο! Ξαναεἶπε ὁ σύζυγός της, κόβοντας νευρικά βόλτες στὸ δωμάτιο, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες. Εἶνε σκληρὸ, μὰ τί νὰ κάνουμε;... Ἀνέβαλα αὐτὴ τὴν θυσία ὅσο μπορούσα...

Ἡ κ. Ρεμπουλέ δὲν ἔλεγε τίποτε... Μονάχα δυὸ δάκρυα, δυὸ μεγάλα δάκρυα, ὀλοστρόγγυλα κατρακύλησαν στὰ μάγουλά της.

— Κλαῖς; ὦ! εἶνε φυσικὸ αὐτὸ, κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἂν δὲν ἦμουν ἄντρας... Μὰ τί διάβολο, πρέπει νὰ φανοῦμε λογικοί... Ἐξ ἄλλου, ἔτσι κι' ἄλλοιῶς, ὁ Ἀδόλφος λίγη ζωὴ ἔχει ἀκόμα... Δὲν εἶνε πειὰ νέος κι' ἐπιπλέον εἶνε κι' ἄρρωστος... Δὲν τὸν βλέπεις, διαρκῶς εἶνε συσχωμένος.

— Κι' ὅμως, μὲ λίγη περιποίησι θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ καλά, στέναξε ἡ κ. Ρεμπουλέ, μέσ' ἀπ' τὰ δάκρυά της.

— Ὅχι! Ὅχι!...

— Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ περιμένουμε λίγο;

Ὁ κ. Ρεμπουλέ στάθηκε μπροστά της καὶ χαμηλώνοντας τὴ φωνή του, εἶπε:

— Ἀκουσε, Βιργινία! Εἶν' ἓνα πράγμα μὲ τὸ ὁποῖο δὲν ἀστειεύθηκα ποτέ. Κι' αὐτὸ εἶνε ἡ ὑπόληψίς μας... Λοιπὸν, αὐτὴ τὴ στιγμή ἡ ὑπόληψίς μας κινδυνεύει... Ἐξ αἰτίας τοῦ Ἀδόλφου, ἀρχίζουν νὰ μᾶς κυττάζουν ἄσχημα στὴ συνοικία... Παρ' ὅλη τὴν ἀπαγόρευσί μου, γιὰ νὰ τοῦ κάνῃς τὸν περίπατό του, τὸν βγάζεις κάθε μέρα στὴ λεωφόρο. Εἶνε πάρα πολὺ παχὺς, προκλητικὰ παχὺς κι' ὁ κόσμος ἔχει μάτια. Βρίσκει περίεργο, ἀντιπατριωτικὸ, ἀκούς; ἀντιπατριωτικὸ, σὲ καιρὸ πολιορκίας, τὴ στιγμή πού τόσοι καὶ τόσοι ἄνθρωποι δὲν ἔχουν νὰ φᾶνε ἓνα κομμάτι κρέας ἀλογίσιο, νὰ τρέφουμε ἐμεῖς ἐδῶ ἓνα περιττὸ στόμα. Καὶ τὰ σχόλια δὲν περιορίζονται μόνο ἐδῶ στὴν συνοικία... Τὸ πράγμα ἔγινε γνωστὸ καὶ στὴν δημαρχία... ναί, στὴν δημαρχία! Τὸν τελευταῖο καιρὸ, ἐνοιώθα γύρω μου μιά ὀλοφάνερη ψυχρότητα. Δὲν μπορούσα, ὅμως, νὰ καταλάβω γιατί, ὡς ὅτου σήμερα κάποιος συνάδελφός μου μὲ πλησίασε καὶ γελώντας σαρκαστικά, μὲ ὠήτησε: «Εἶνε πάντοτε καλά ὁ κ. Ἀδόλφος σας;» Τότε κατάλαβα πὼς ἡ θυσία εἶνε ἀναγκαῖα... καὶ θὰ γίνῃ!

Ὁ Ρεμπουλέ τὰ εἶπε ὅλ' αὐτὰ μονομιᾶς, μὲ τὴν βία ἐνὸς δειλοῦ πού πήρε μιά ὑπόφασι. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν...

Ἐπει' ἀπὸ μιά μικρὴ σιωπὴ, ἡ γυναίκα του τοῦ εἶπε:

— Ποτέ μου δὲν θὰ εἶχα τὸ κουράγιο νὰ τὸ κάνω αὐτό...

— ὦ! δὲν εἶμαι τόσο σκληρὸς γιὰ νὰ ζητήσω ἓνα τέτοιο πράγ-

μα ἀπὸ σένα, ἓνα πράγμα γιὰ τὸ ὁποῖο νοιώθω καὶ τὸν ἐαυτὸ μου ἐπίσης ἀνίκανο. Ὅχι! Θ' ἀναλάβῃ ἡ Ρόζα!...

— Μὰ κι' αὐτὴ δὲν θὰ μπορέσῃ... Τὸν ἀγαπάει τόσο!...

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ὁ κ. Ρεμπουλέ φώναξε:

— Ρόζα!

Μιά ὑπρέτρια μὲ χωριάτικη φυσιογνωμία παρουσιάστηκε. Ὁ κ. Ρεμπουλέ πήρε ἐπίσημο ὕφος καὶ ἀκουμπώντας στὸ τζάκι, τῆς εἶπε:

— Κόρη μου, θὰ σοῦ ζητήσουμε μιά μεγάλη ὑπηρεσία. Ξέρουμε ὅτι θὰ σοῦ στοιχίσῃ πολὺ, μὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι θὰ τὴν κάνῃς, γιὰ νὰ μᾶς ὑποχρεώσῃς.

Ἡ Ρόζα ἀκούε δὺςπιστα.

— Ἀκουσε περὶ τίνος πρόκειται: Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ σκοτώσουμε τὸν... Ἀδόλφο. Κι' ἐπειδὴ οὔτε ἡ κυρία σου, οὔτε ἐγὼ ἔχουμε τὸ κουράγιο νὰ τὸ κάνουμε αὐτὸ, σὲ παρακαλοῦμε...

Τὸ πρόσωπο τῆς ὑπηρετρίας πήρε μιά ἐκφρασι ἀνακουφίσεως... Αὐτὸ λοιπὸν ἤθελαν; Νὰ σκοτώσουν τὸν Ἀδόλφο πού τόσες φασαρῖες τῆς ἔκανε;

Ὡστόσο, κρύβοντας τὴ χαρὰ της, ἡ πονηρὴ χωριάτισσα ἀπάντησε:

— Καὶ βέβαια, αὐτὸ θὰ μοῦ στοιχίσῃ πολὺ... Τὸν φτωχὸ Ἀδόλφο!... Μὰ γιὰ νὰ ὑποχρεώσω τοὺς κυρίους...

Ἡ κ. Ρεμπουλέ εἶπε τότε στεναζόντας:

— Αὐτὸ πού θὰ σὲ παρακαλέσω προπάντων, κόρη μου, εἶνε νὰ μὴ μάθω οὔτε πότε θὰ τὸν σκοτώσῃς, οὔτε πὼς τὸν σκότωσες!

— Βέβαια! εἶπε κι' ὁ κ. Ρεμπουλέ. Οὔτε κι' ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ μάθω λεπτομέρειες... Ὅχι!... Αὔριο, ἔχω τὸ πρωτὸ μου ἐλεύθερο... Στὶς δέκα ἡ ὥρα, θὰ βγοῦμε ἔξω ἡ κυρία κι' ἐγὼ καὶ θὰ γυρίσουμε τὸ μεσημέρι... Ἐσὺ, Ρόζα, ἐν τῷ μεταξύ, μπόρεῖς... Κατάλαβες, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὅ,τι θέλει ὁ κύριος... Μὰ ξέρετε, μοῦ στοιχίζει πολὺ, πάρα πολὺ αὐτό...

— Τὸ ξέρω, κόρη μου... Μὰ πάρε αὐτὸ γιὰ νὰ παρηγορηθῇς...

Καὶ ὁ κ. Ρεμπουλέ τῆς ἔδωσε ἓνα ναπολεόνι πού ἡ Ρόζα τὸ τσέπωσε ἀμέσως καὶ βγήκε ἔξω, ψιθυρίζοντας:

— Ἐνα ναπολεόνι! Ποῦ νὰ ἦξεραν ὅτι καὶ τίποτε νὰ μὴ μοῦ ἔδιναν, ἐγὼ θὰ ξεπάστρευα μὲ τὴν μεγαλύτερη προθυμία αὐτὸ τὸ βρωμόσκυλο, τὸν Ἀδόλφο τους!...

Τὴν ἄλλη μέρα, στὶς δέκα τὸ πρωτὸ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ρεμπουλέ, ἀφοῦ ἀποχαιρέτησαν γιὰ τελευταία φορὰ τὸν Ἀδόλφο, βγήκαν ἔξω. Ἡ κ. Ρεμπουλέ εἶχε τὰ μάτια της κόκκινα. Ὁ κ. Ρεμπουλέ ἦταν κατάχλωμος. Μόλις βρέθηκαν στὸ δρόμο, καθὼς τοὺς χτύπησε τὸ κρύο, ἄρχισαν νὰ περπατοῦν μὲ βῆμα γρήγορο, ἀνεβαίνοντας καὶ κατεβαίνοντας τὸ δρόμο ὅπου κατοικοῦσαν. Δὲν εἶχαν τὸ «κουράγιο» νὰ δοῦν, μὰ δὲν μπορούσαν ν' ἀπομακρυνθοῦν.

Γύρω τοὺς ἀπλωνόταν τὸ Παρίσι τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς πολιορκίας, ἓνα Παρίσι τραγικὸ καὶ παγωμένο. Ἡ στέγες, κατάφορτες ἀπὸ χιόνι, ἔσταζαν στὰ πεζοδρόμια. Κάθε τόσο ἓνα ἀπόσπασμα στρατιωτῶν περνοῦσε. Καὶ μακρὰ, ἀκούγταν ὑπόκωφος ὁ βρόντος τῶν γερμανικῶν κανονιῶν.

Βυθισμένοι στὴν πένθιμη σκέψι τους, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ρεμπουλέ περπατοῦσαν πλάι-πλάι χωρὶς νὰ μιλοῦν. Ἐξαφνῶς, ἡ κ. Ρεμπουλέ εἶπε ἀναστεναζόντας:

Ἀπόθεσε στὸ τραπέζι μιά πιατέλλα πού ξεχειλίζε ἀπὸ κίτρινη σάλτσα.

— Τώρα πρέπει νάχουν τελειώσει όλα!

Ο κ. Ρεμπουλέ έβγαλε τὸ ρολόι του. "Έντεκα καὶ δέκα ἀκόμη. Τὸ ἀνδρόγυνο συνέχισε τὶς σιωπηλὲς βόλτες του..."

"Έξαφνα ἡ κ. Ρεμπουλέ ἀνασκήρτησε καὶ εἶπε:

— Ξεχάσαμε κάτι!..

— Τί;

— "Ένα πράγμα πολὺ σημαντικό! Δὲν εἶπαμε στὴ Ρόζα τί πρέπει νὰ κάνη τὸν φτωχὸ μας σκύλο κατόπιν..."

— Πῶς, κατόπιν;

Ναί!... ποῦ θὰ τὸν θάψη!...

— "Ἀλήθεια... οὐτ' ἐγὼ δὲν τὸ συλλογίστηκα! εἶπε ὁ κ. Ρεμπουλέ.

"Επειτα, ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο, πρόσθεσε:

— Θὰ τὸ ἀναλάβω ἐγὼ αὐτό... Θὰ τὸν θάψω σὲ κανένα οἰκόπεδο... ἢ μᾶλλον κάπου ἐκεῖ ἔξω, στὰ προχώματα! Αὐτὸ θὰ εἶνε πρὸς ἀξιοπρεπές... Μεῖνε ἡσυχῇ, Βιργινία! Ὁ Ἀδόλφος θὰ ἔχη τὸ τέλος ποῦ τοῦ ταιριάζει...

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ καιρὸς ξεκαθάρισε λίγο. Ὁ ἥλιος διέσχισε τὰ σύννεφα κι' ὅσο χλωμὸς κι' ἂν ἦταν, σκόρπισε λίγη ζέστη καὶ λίγο φῶς. Ὁ βορρῆς ἄρχισε νὰ φυσᾷ πολὺ ξερὸς. Ἀπορροφημένοι σιγά-σιγά ἀπὸ τὸ θέαμα τοῦ δρόμου γύρω τους, μὲ τὸ αἷμα ξαναμμένο ἀπ' αὐτὸ τὸν πρωῒνὸ περίπατο, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ρεμπουλέ ἄρχισαν, ὄχι νὰ ξεχνοῦν τὸν Ἀδόλφο — Θεὸς φυλάξοι! — μὰ νὰ σκέφτῶνται κι' ἄλλα πράγματα. "Ἐτσι, ὅταν τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς βρέθηκαν μπροστὰ στὸ σπίτι τους, ὁ κ. Ρεμπουλέ δὲν κρατήθηκε καὶ εἶπε:

— "Ἐχω μιά πείνα!

— Κι' ἐγὼ! ἀπάντησε ἡ γυναῖκα του.

Μὰ ἀμέσως κυτταχτηκαὶ καὶ χαμήλωσαν ντροπισμένοι τὰ κεφάλια τους.

Μέσ' στὴ μικρὴ τους τραπεζαρία μὲ τὰ καρυδένια ξιπίπλα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ρεμπουλέ εἶχαν καθήσει στὸ τραπέζι. Ἀπλώσαν μπροστὰ τους τὶς πετσέτες τους κι' ἔκοψαν ἕνα κομμάτι ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀκατονόμαστο ψωμί τῆς πολιορκίας, ὅπου μόνο ἀλεύρι δὲν ὑπῆρχε μέσα.

— Τί θὰ φάμε σήμερα; ρώτησε ὁ κ. Ρεμπουλέ.

Μπαίνοντας σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα ποῦ ἦταν γεμάτο ἀκόμα ἀπ' τὴν ἀνάμνησι τοῦ Ἀδόλφου, καθίζοντας σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι, γύρω ἀπ' τὸ ὁποῖο τὸν ἔβλεπε πάντοτε νὰ περιμένη κανένα κόκκαλο ἢ καμμιά λιχουδιά, ἡ κ. Ρεμπουλέ κυριεύτηκε πάλι ἀπὸ τὴν θλίψι της. Καὶ τραύλισε λαχανιασμένη ἀκόμα ἀπὸ τὸν πρωῒνὸ περίπατο:

— Δὲν ξέρω φίλε μου... Δὲν εἶπα τίποτε σχετικῶς στὴ Ρόζα... Εἶχα τὸ νοῦ μου ἄλλοῦ...

Τότε ὁ κ. Ρεμπουλέ φώναξε:

— Μπορεῖς νὰ σερβίρης, Ρόζα!

Κατακόκκινη, πελώρια, ἡ ὑπηρετρία μπήκε μέσα.

— Νά! εἶπε. "Ἐγινε περίφημος, θὰ δῆτε!

Καὶ ἀπόθεσε στὸ τραπέζι μιά πατέλλα ποῦ ξεχειλίζε ἀπὸ κίτρινη σάλτσα, στὴ μέση τῆς ὁποίας ὠρθωνόταν μονοκόμματο τὸ κρέας.

Ἡ ἴδια ἰδέα διέσχισε ἀμέσως τὸ μυαλὸ τῶν δύο συζύγων.

— Τί εἶν' αὐτό; ρώτησαν.

— Διάβολε! Ὁ Ἀδόλφος! ἀπάντησε ἡ ὑπηρετρία. Τὸν ἔκανα σωτὴ μὲ ἄσπρο κρασί... Θὰ τὸν ἔστελνα στὸ φούρνο, μὰ δὲν ἤθελα νὰ δοῦν οἱ γείτονες πῶς ἔχουμε τόσο πλούσιο φαί...

Ὁ Ρεμπουλέ ἀνωρθώθηκε στὴν καρέκλα του.

— Πῶς; φώναξε. Τόλμησες;...

— Τί; ἔκανε ἡ ὑπηρετρία. Δὲν θέλατε λοιπὸν νὰ τὸν σφάξω γιὰ νὰ τὸν φάτε; "ὦ! ἂν τὸ ἤξερα... Μὲ τὴν πείνο ποῦ εἶνε στὸ Παρίσι, θὰ τὸν πουλοῦσα τοῦλάχιστον πενήντα φράγκα.

— "Ἐ... ἔβγα ἔξω! φώναξε ἡ κ. Ρεμπουλέ καταγανακτισμένη.

Ἡ Ρόζα ἔψωσε τοὺς ὠμούς της, ἔκανε μεταβολὴ καὶ

βγήκε ἔξω, χτυπώντας τὴν πόρτα πίσω της.

— Ἀκούς ἐκεῖ! μουρμούρισε. Τόσες γκρινιές γιὰ ἕνα βρωμόσκυλο!

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ρεμπουλέ ἔμειναν μόνοι ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο. Πρὸ παρατεταμένη καὶ πρὸ πένθιμη ἀπὸ τὶς προηγούμενες, μιά καινούργια σιωπὴ ἀπλώθηκε μεταξύ τους. Κάτω ἀπ' τὶς μύτες τους, τὸ φαγητὸ ἄχνιζε καὶ μοσχοβολοῦσε... Εἶχε δίκη ἢ ἄθλια αὐτὴ Ρόζα!... Θὰ ἦταν περίφημο... μὰ, ὦ! ὄχι! ποτέ...

Τί νὰ κάνουν ὠστόσο; Νὰ τὸ δώσουν στὴ Ρόζα ποῦ θὰ τὸ ἔτρωγε μόνη της ἢ μᾶλλον θὰ τὸ πουλοῦσε ἀπὸ τὴν φιλαργυρία της σὲ κανένα ξενοδόχο γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τοὺς πελάτες του; Νὰ τὸ πετάξουν στὸ δρόμο; Τί ἐξευτελιστικὸ τέλος!... Νὰ τὸ θάψουν; Θάβουν ποτέ ἕνα φαγητό;...

Ἡ μοσχοβολιὰ τοῦ φαγητοῦ ξεακολουθοῦσε ν' ἀνεβαίνει στὰ ρουθούνια τους, γοητευτικὴ, γαργαλιστικὴ.

Βασανισμένος ἀπὸ τὴν πείνα, ὁ κ. Ρεμπουλέ φώναξε:

— Ρόζα, δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο νὰ φάμε;

Σκληρὰ, μέσ' ἀπ' τὴν πόρτα, ἡ ὑπηρετρία ἀπάντησε:

— Τίποτε ἄλλο;... Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ;... Σίγουρα ὁ κύριος θ' ἀστειεύεται...

Ἀπεναντίας, ὁ φτωχὸς κ. Ρεμπουλέ δὲν εἶχε καμμιά διαθεσι γι' ἀστεῖα...

Μερικὲς στιγμὲς πέρασαν ἀκόμη. "Επειτα, δειλά, ἀπλώνοντας μιά μπουκιά ψωμί πρὸς τὸ πιάτο, εἶπε:

— Τὴν σάλτσα τοῦλάχιστον... "Ἄς δοκιμάσουμε τὴν σάλτσα!

Ἡ κ. Ρεμπουλέ τὸν ἄφησε νὰ βουτήξῃ τὴ μπουκιά του καὶ νὰ τὴν φάῃ, χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ.

— "Ὠραῖο! εἶπε ὁ σύζυγος. Περὶφημο!

Καὶ βούτηξε καὶ δεύτερη μπουκιά καὶ τὴν ἔφαγε ὅπως τὴν πρώτη.

— Μπράβο! Μπράβο! ἐξακολούθησε, εἶπε ἡ κ. Ρεμπουλέ. Πάντα ἦσουν ἕνας ἀκαρδος!

— "Ακαρδος, ἐγὼ! φώναξε ὁ κ. Ρεμπουλέ. Θέλεις νὰ σοῦ πῶ κάτι; Ἡ Ρόζα ἔχει δίκη! "Ένας σκύλος εἶν' ἕνας σκύλος! Καὶ δὲν βρισκόμαστε σὲ στιγμὲς συνηθισμένες!... Οἱ ἐχθροὶ πολιορκοῦν τὸ Παρίσι μῆνες τώρα... Σκύλος!... Μὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἦταν εὐτυχισμένος ἂν εἶχε νὰ φάῃ ὄχι σκύλο, ἀλλὰ καὶ γάτα, ποντικὸ, ἵπποπόταμο!... Ἀσφαλῶς, δὲν θὰ ἤθελα ποτέ νάρθῃ ὁ Ἀδόλφος στὸ τραπέζι μας σ' αὐτὴ τὴν κατάστα-

σι... Μὰ τὸ κακὸ ἔγινε!... Κι' ἔπειτα, ἂν δὲν τὸν φάμε, τί θὰ τὸν κάνουμε;

Ἡ κ. Ρεμπουλέ σῶπαινε, κλονισμένη. Ἄργα, ὁ σύζυγος της ἔκοψε ἕνα κομμάτι κρέας κι' ἀφοῦ τὸ ἔφαγε, εἶπε:

— Ὑπέροχο! Θεῖο!... Εἶσαι ἀνόητη νὰ ἐπιμένῃς! "Ἄμα κρῶση δὲν θ' ἀξίζη τίποτε... Φάε τώρα νὰ δῆς...

Καὶ σχεδὸν διὰ τῆς βίας τῆς ἔβαλε ἕνα κομμάτι κρέας στὸ πιάτο της μὲ ἄφθονη σάλτσα.

Ἐκείνη ἀντιστεκόταν ἀκόμα, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τοῦ ἀδειανοῦ στομαχιοῦ της. Μὰ ὁ μαλακὸς χαρακτήρας της ἦταν ἀνίκανος νὰ παλαίψῃ. "Επειτα ἀπὸ ἕνα ἐπιτακτικὸ βλέμμα τοῦ συζύγου της, πῆρε τὸ πηροῦνι της καὶ τὸ μαχαίρι της καὶ ψιθύρισε ἀναστενάζοντας:

— Δὲν θὰ τὸ πιστεῦσα ποτέ μου αὐτό...

Ὁ ἥλιος διαλύοντας τὰ σύννεφα, ἔλαμπε ὑπέροχος κι' ἔμπαινε ἄφθονος στὴν μικρὴ τραπεζαρία. Μακριὰ τὰ κανόνια εἶχαν σωπάσει... Μιά γαλήνη φαινόταν ν' ἀπλώνεται μετὰ τὴν τρικυμία. Ἡ Ρόζα εἶχε φροντίσει νὰ βάλῃ στὸ τραπέζι μιά μπουκιά ἀπὸ τὸ καλύτερο κρασί τῆς κάβας τους. Ἀναγκαστικά, οἱ δύο σύζυγοι τὸ τίμησαν. Καὶ μισὴ ὥρα κατόπιν, κυττάζοντας τὰ μικρὰ κόκκαλα, ταχτοποιημένα μεθοδικά, σύμφωνα μὲ τὴν συνήθειά τους, στὴν ἄκρη τοῦ πιάτου τους, ἡ κ. Ρεμπουλέ ψιθύρισε μὲ συγκίνηση:

— Τὸν φτωχὸ Ἀδόλφο!... Ποῦ εἶνε τὰ φάη...

ZAK NORMAN

